

s povzdignjenim rokami hvalili Boga. In ko bi tudi na pomoč poklicali vse angele in svetnike iz nebes in vse pravične ljudi vsega sveta, da bi z nami z vso njim lastno gorečnostjo zahvaljevali Boga, bi tudi taka zahvala ne bila zadostna. Le tedaj, če pristopi sam Sin božji in se daruje nebeškemu Očetu v zahvalo za vse dobrote, — le tedaj je res zahvala dovoljna in popolna. Imejte torej navado, da pred sv. mašo obudite tudi vselej namen, da bi se po svetí daritvi vredno zahvalili Bogu, ker le Jezusovo najsvetejše Srce se more za nas tako zahvaliti, kakor zaslužijo neizmerne dobrote in milosti božje!

To storite pa še posebej zdaj, ko bomo slovesno obhajali petindvajsetletnico sv. Očeta, papeža Leona XIII!

Edino le z daritvijo sv. maše se moremo dostojno zahvaliti za tako izredne dobrote, katere je predobrotljivi Bog dodelil svetemu Očetu!

Žagino kolesce.

Slovesno so breneli udarci osme ure v prostorih vaške šole, ki se je širila poleg cerkve. Hkrati so se odprla vrata, in na mah je potihnil vrišč in hrup, ki je vrel iz nagajivih, nikdar ugnanih grl.

V sobano je stopil gospod učitelj in iznad očali je danes posebno ostro motril šolske klopi v ozadju. Po molitvi pred ukom pa se je vstopil pred mizo in glasno poklical z zvenečim glasom: „Jurij Podklešček, pridi ven!“

* To je sicer nemalo osupnilo dotičnika, a vendar se je dokaj naglo vzdignil in boječe stopal proti učitelju, povešujoč oči, kar ni bilo nikakor dobro zna-

menje. Vsa šola pa se je spogledala, češ, ta nepridiprav je že zopet nekaj napravil.

„Glej kvišku, ne v tla kakor zločinec!“ dejal je učitelj ostro. In Jurija Podkleščeka so se vsaj deloma prijele učiteljeve besede.

„Kaj imaš zopet na vesti, da mi ne upaš zreti v obličje?“

Učitelj je ponovil vprašanje, a učenec je molčal kakor zid in se vrh tega še zamaknil v tla.

„Obraz kvišku! Govôri!“ vznevoljil se je učitelj, ki je bil dosedaj popolnoma miren.

To je pomagalo in trmoglavec je odgovoril s poluglasnim: „nič!“

To je bilo učitelju preveč.

„Veš li, kje je ložka žaga?“

Jurija Podkleščeka je oblila rdečica po vsem obrazu in prikimal je.

„Znam, da veš!“ nadaljeval je učitelj, „ker te ondotni žagar tudi kaj dobro pozna. Kje imaš železno žagino kolesce, koje si si izposodil ondi sam?“

„Si li oglušil med tem?“ vprašal je učitelj, ko na vprašanje ni dobil odgovora.

Sedaj se je stoprav zaslišancu razvozljal jezik, in rekel je počasi:

„Jas si nisem izposodil nobenega kolesca.“

„Si je pa ukradel! Kje imaš torej kolesce?“

„Jaz ga nimam!“

„Lažeš!“ zavrnil ga je učitelj. „Po šoli grem s teboj na dom.“

Zadnje besede so pretresle Jurija Podkleščeka in jel je, komaj zadržujoč ihtenje, govoričiti: „E — je — edno ko — kolesce sem našel pri žagi.“

„Dobro!“ rekel je učitelj navidezno zadovoljen. „Pozneje te pošljem ponje, da vidim, ali je ono, ki ga manjka pri ložki žagi.“

In Jurij Podklešček je stopical po drugi učni uri ves potrj po ovinkih domov, kjer se je bal, da bi ga tedaj ne opazil kdo domačih.

Kogar se prime smola, ta se je težko iznebi. Ravno je Jurij Podklešček stisnil kolesce pod pazduho, kar ga zaloté oče-kovač in na pol vprašaje na pol ostro

ga nagovoré: „Kje si dobil to kolesce? Ali danes nimaš šole, da se potepaš okrog?“

„Da, imam šolo, moram hiteti, da je ne zamudim!“
In Jurij Podklešček se je s pustil v tek.

„Kam neseš kolesce — v šolo?“ vpili so za njim oče, zroč izpod čela in dvignivši pest. „Čakaj, potepuh, bodeva že še orala!“

„Ko je mali tatič dospel z dokaj velikim železnim kolescem v šolo, udaril je ves razred v smeh.

„Da, to je ono ukradeno kolesce!“ dejal je učitelj. „Po šoli neseš takoj žagarju nazaj in Ivan Skobec gre s teboj. Kar se pa tiče tega, da se ljudje vedno pritožujejo radi tebe, bodeva govorila popoldne. Tudi očetu sporočim o tem!“

Po šoli je pa stopal Jurij Podklešček s svojim spremljevalcem proti logu. Ko sta bila že blizo žage, spustil se je prvi v tek, da ga Skobec ni mogel več dohajati. Dospevši do žage, telebil je kolesce pred žago in bežal dalje. Ko je pa po ozki brvi hotel priti na drugo stran vode, stopil je neprevidno mimo brvi in telebnil v potok, iz katerega si je pa urno pomagal, ker mu je žagarjev krohót zagrmel za hrbtom, ki je hotel imeti v tem zadoščenje.

Popoldne Jurija Podkleščeka ni bilo v šolo. Skobec pa je pravil učitelju o njegovem teku in neprijetni kopeli, ki je dala najbrž povod temu, da je ostal doma, kjer je dobil tudi zasluženo kazen.

— è.

Marijini zvončki.

Šumnikova Vidka je bila jako pridna deklica. Vselej je bila poslušna na prvo besedo. Še pet let ni bila dopolnila, pa so jo že lahko porabili za marsikatero domače opravilo. Posebno lepo je znala kratkočasiti in oskrbovati mlajšega bratca Tončka, da mu niti pestunje ni bilo treba. Bil je še v oni dobi, ko otroci začnó kazati, da ne bodo mutasti, začel je že izgovarjati nekatere besede. Tudi Tonček je bil krotka, dobra dušica. Šumnikovi gospej so večkrat